

Autorka bestselleru Vampýrská akademie

RICHELLE MEAD



Ohnivě
srdce

Pokrevní pouta 4

RICHELLE MEAD

*Ohnivě
srdce*

Pokrevní pouta 4

2014



Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BLOODLINES: THE FIERY HEART,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, a division of Penguin
Young Readers Group, New York 2013,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014



1

ADRIAN

NEBUDU LHÁT: KDYŽ VEJDETE DO MÍSTNOSTI A UVIDÍTE SVOU PŘÍ-
telkyni, jak si čte knížku o jménech dětí, je to o infarkt.

„Nejsem žádný odborník,“ začal jsem a pečlivě volil slova. „Teda vlastně jsem. Takže jsem si jistý, že než budeš potřebovat tohle, musíme spolu dělat určité věci.“

Sydney Sageová, moje zmiňovaná přítelkyně a světlo mého života, ani nevzhlédla. Jen na rtech jí hrál lehký úsměv. „To je kvůli iniciačnímu rituálu,“ objasnila věcně, jako by mluvila o tom, že si zajde na manikúru nebo na nákup, a ne o tom, že se chystá připojit k čarodějnickému covenu. „Musím mít magické jméno, které všechny používají během svých shromáždění.“

„Jasně. Magický jméno, iniciační rituál. Zkrátka běžný všední den, co?“ Ne že bych se tomu měl co podívat, když já sám jsem vampýr s fantastickou a komplikovanou schopností uzdravovat lidi a vnucovat jim svou vůli.

Tentokrát už jsem si vysloužil opravdový úsměv, a dokonce zvedla hlavu. Odpolední slunce pronikající oknem do mojí ložnice zvýrazňovalo jantarový odstín jejích očí. Překvapeně je na mě vykulila, hned jak si všimla, že jsem přinesl tři krabice. „Co to je?“

„Revoluce v muzice,“ prohlásil jsem a položil je na podlahu. Otevřel jsem tu vrchní a odhalil gramofon. „V kampusu jsem si

všiml cedule, že je nějaký kluk prodává.“ Otevřel jsem druhou krabici plnou gramodesek a vytáhl z nich *Rumours* od skupiny Fleetwood Mac. „Teď můžu poslouchat hudbu v její nejčistší formě.“

Sydney nevypadala, že to na ni udělalo dojem. To mě překvapilo, protože můj mustang z roku 1967 – který pojmenovala Ivaškinátor – obdivuje natolik, že pro ni je jakousi svatyně. „Jsem si jistá, že zdigitalizovaná muzika je stejně čistá. Vyhodil jsi peníze, Adriane. Všechny ty skladby v krabicích by se mi vešly do telefonu.“

„A vešlo by se ti tam ještě dalších šest krabic, co mám v autě?“

Ohromeně zamrkala, načež se zatvářila obezřetně. „Adriane, kolik tě to všechno stálo?“

Tu otázku jsem odmávl. „Hele, na leasing mi ještě zbylo. Jen tak tak.“ Ještě že nemusím platit nájem, protože ten už mám předplacený, ale i tak mám spoustu dalších složenek. „Navíc teď mám na takový věci víc peněz, když mě *někdo* přiměl přestat kouřit a nevyhledávat v barech šťastné hodinky.“

„Spíš šťastné dny,“ namítla. „Jde mi o tvoje zdraví.“

Usedl jsem vedle ní na postel. „Stejně jako já dohlížím na tebe a tvou závislost na kofeinu.“ To byla naše dohoda, v níž jsme se vzájemně podporovali. Já jsem přestal kouřit a pít jsem omezil na jeden drink denně. Ona zase omezila svou posedlost dietou, přijímala zdravé množství kalorií a pila jen jednu kávu za den. Kupodivu s tím měla větší problém než já s omezením alkoholu. Zpočátku jsem myslel, že ji budu muset poslat na léčení na odvykání závislosti na kofeinu.

„Nejsem závislá,“ zavrčela. „Je to spíš... životní styl.“

Zasmál jsem se a přitáhl si ji k sobě, abych ji políbil. Zbytek světa rázem zmizel. Neexistovaly žádné knihy o jménech, žádné gramodesky ani zlozvyky. Existovala jen ona a její rty, které byly hebké a vášnivé zároveň. Všichni ostatní ji považují za upjatou a chladnou. Jen já znám pravdu o vášni a touze, kterou v sobě ukrývá. Tedy, já a Jill – holka, která mi vidí do hlavy. Protože spolu máme psychické pouto.

Položil jsem Sydney na postel a jako pokaždé mě napadlo, že děláme něco zakázaného. Lidé a morojští vampýři se spolu přestali mísit v době temna, kdy se moje rasa ukryla před světem. Udělali jsme to kvůli bezpečí a rozhodli se, že bude nejlepší, když lidé nebudou vědět o naší existenci. V současné době moji lidé i její (ti, kteří vědí o Morojích) považují takové vztahy za špatné, v jistých kruzích dokonce za temné a zvrácené. Ale mně je to jedno. Záleží mi jen na Sydney, a když se jí dotýkám, šílim. Přesto její klidná vyrovnaná osobnost mírní bouři, která ve mně zuří.

To ale neznamena, že bychom svůj vztah stavěli na odiv. Vlastně ho tajíme, což vyžaduje nenápadnost a pečlivé plánování. I teď už nám hodiny odtikávají. Takhle to chodilo každý týden. Poslední hodinu ve škole měla nezávislé studium se shovívavou profesorkou, která ji pouštěla dřív, aby mohla hned utíkat za mnou. Měli jsme tak vzácnou hodinu na mazlení a povídání – obvykle jen na mazlení, které bylo pod časovým tlakem stále naléhavější. Potom se Sydney vracela do soukromé školy, než její sestře Zoe skončí vyučování. Zoe nenávidí vampýry a na sestře lpí.

Sydney má jakési vnitřní hodiny, které jí vždycky napověděly, že nastal čas odejít. Nejspíš to je její vrozenou schopností zvládat sto věcí najednou. To já nedokážu. V takových chvílích se dokážu soustředit jen na to, jak jí sundám tričko a jestli mi tentokrát dovolí dostat se i pod podprsenku. Zatím jsem takové štěstí neměl.

Posadila se, tváře jí hořely a zlatavé vlasy měla rozčuchané. Byla tak krásná, až mě z toho bolelo srdce. Zoufale jsem si přál ji v takové chvíli namalovat a zachytit pohled jejích očí. Zračila se v nich něha, která tam obvykle nebývá. Působila zranitelně, kdežto jindy se většinou hlídá. Přestože jsem dobrý malíř, zachytit Sydney na plátno bych nedokázal.

Sebrala svou hnědou halenku, zapnula si ji a schovala pod ni tyrkysovou krajkou. Ráda se oblékala konzervativně. Za poslední měsíc si ale pořídila nejrůznější módní podprsenky,

a přestože bych ji radši viděl bez nich, měl jsem radost, že se díky nim její život stal aspoň trochu barevnějším.

Došla k zrcadlu, které mám na skříni, a já jsem zapojil svou magii éteru, abych zahlédl její auru – energii, která obklopuje všechny živé bytosti. Krátce jsem pocítil opojný zášleh magie a pak jsem uviděl zářivé světlo, které ji obestírá. Vypadalo jako vždycky. Žlutá barva představovala vzdělanost a sytější purpurová vášeň a spiritualitu. Jako mrknutím oka její aura zmizela a stejně tak radost z éteru.

Uhladila si vlasy a podívala se dolů. „Co je to?“

„Hmm?“ Stoupl jsem si za ni a objal ji kolem pasu. Vtom jsem si všiml, co vzbudilo její pozornost, a strnul jsem. Byly to manžetové knoflíčky s rubíny a diamanty. Veškerou vřelost a radost, kterou jsem v tu chvíli pocítoval, nahradil chlad a dobře známá temnota. „Ty jsem dostal před lety k narozeninám od tety Taťány.“

Sydney si jeden z nich začala prohlížet okem odborníka. Usmála se. „Máš v tom celé jmění. Jsou z platiny. Kdybys je prodal, byl bys zajištěný po celý zbytek života. A mohl by sis koupit všechny gramodesky, co bys chtěl.“

„Radši bych spal pod mostem, než bych je prodal.“

Zaznamenala změnu mojí nálady a otočila se. Ve tváři měla soucitný výraz. „Jen jsem si dělala legraci.“ Něžně se dotkla mojí tváře. „Je to v pořádku. Všechno je v pořádku.“

Jenže to nebylo v pořádku. Svět mi najednou připadal beznadějně krutý. Bez mojí tety, královny Morojů a jediné mojí příbuzné, která mě nikdy neodsuzovala, byl prázdný. V krku se mi udělal knedlík a začaly na mě padat stěny. Vzpomněl jsem si, jak tetu probodli a potom během pátrání po vrahovi vystavovali všem na odiv fotky jejího zkrvaveného těla. Nezáleželo na tom, že vrah už sedí na mřížemi a čeká na popravu. Tetu Taťánu mi to nevrátí. Odešla do míst, kam ji nemůžu následovat – aspoň ne teď – a já jsem zůstal tady...

„Adriane.“

Sydneyin hlas byl klidný, ale odhodlaný. Pomalu jsem se vymanil ze zoufalství, které na mě dolehlo rychle a těžce. Tem-

nota sílila každým rokem, kdy jsem pracoval s éterem. Byla to cena za ohromnou moc a poslední dobou jsem míval takové propady čím dál častěji. Soustředil jsem se na Sydneyiny oči a do světa se zase vrátilo světlo. Ztráta tety mě pořád bolela, ale Sydney tu byla se mnou jako moje naděje a moje kotva. Nebyl jsem sám. Nebyl jsem nepochopený. Polkl jsem, přikývl a obdařil ji chabým úsměvem. Temná ruka éteru povolila svůj stisk. Prozatím.

„Jsem v pohodě.“ Když jsem viděl, že mi to moc nevěří, políbil jsem ji na čelo. „Už bys vážně měla jít, Sageová. Zoe si bude říkat, kde jsi. A taky přijdeš pozdě na sraz čarodějnic.“

Ještě chvíli mě zaujatě pozorovala a pak se trochu uvolnila. „Dobře. Ale kdybys něco potřeboval...“

„Já vím, já vím. Zavolám na telefon lásky.“

To jí vykouzlilo na tváři úsměv. Nedávno jsme si pořídili předplacené mobily, které alchymisté – organizace, pro kterou pracuje – nemůžou vysledovat. Ne že by sledovali hovory a esemesky z jejího hlavního telefonu, ale jistě by mohli, kdyby měli dojem, že se děje něco podezřelého. Nechtěli jsme za sebou nechávat stopu z telefonátů a textovek.

„A v noci přijdu,“ dodal jsem.

Její rysy znovu ztvrdly. „Ne, Adriane. Je to příliš riskantní.“

Další výhodou éteru je schopnost navštěvovat lidi ve snech. Jelikož nemáme moc času, abychom spolu mohli mluvit v bdělém stavu, je to celkem příhodný způsob. Navíc v bdělém stavu teď neztrácíme čas mluvením. Ale jako každé používání éteru, i tohle ohrožuje moje duševní zdraví. Sydney se tím hodně trápí, ale já to považuju za maličkost – hlavně, že můžu být s ní.

„Žádný námitky,“ upozornil jsem ji. „Chci vědět, jak ses měla, a ty zase budeš chtít vědět, jak jsem se měl já.“

„Adriane...“

„Jenom na chvíli,“ slíbil jsem.

Váhavě souhlasila – i když nijak nadšeně – a já ji vyprovodil ke dveřím. V obýváku se zastavila u malého akvária u okna. S úsměvem k němu poklekla a zaklepala na sklo. Uvnitř bydlel drak.

Ne, vážně. Správně se ta bytost jmenovala callistana, ale takhle jsme mu většinou neříkali. Pojmenovali jsme ho Skokan. Sydney ho vyvolala z říše démonů, aby jí pomáhal. On nám ale hlavně pomáhal likvidovat jakékoli jídlo, které se nacházelo v mém bytě. Oba jsme si ho oblíbili, a aby byl spokojený, střídali jsme se v péči o něj. Ale od té doby, co přišla Zoe, se jeho hlavním bydlištěm stal můj byt. Sydney otevřela akvárium a malý tvor s tělem pokrytým zlatými šupinami jí vlezl do dlaně. Zbožně na ni zíral, což jsem mu nemohl zazlívat.

„Už je dost dlouho ve skutečné podobě,“ řekla. „Chceš si dát pauzu?“ Skokan mohl existovat buď v živé podobě, nebo mohl být přeměněný do tvaru sošky, což bylo užitečné a člověk se vyhnul otázkám, když někdo přišel na návštěvu. Ale přeměnit ho dokázala jen Sydney.

„Jo. Pořád chce žrát moje obrazy. A nechci, aby mě viděl, jak tě políbím na rozloučenou.“

Polechtala ho pod bradou a pronesla slova, která ho proměnila v sochu. Takhle bude život rozhodně jednodušší, i když pro jeho zdraví je prospěšné občas ho vypustit a přeměnit v živého tvora. Ale už mi lezl na nervy.

„Na čas si ho vezmu,“ řekla a strčila ho do kabelky. I když byl v neživé formě, prospívalo mu být s ní.

Když už nás nikdo upřeně nesledoval, dlouze jsem Sydney políbil a nechtělo se mi polibek ukončit. Vzal jsem její obličej do dlaní.

„Únikový plán číslo sedmnáct,“ pověděl jsem jí. „Utečeme a otevřeme si obchůdek s džusem ve Fresnu.“

„Proč zrovna ve Fresnu?“

„Zní to jako místo, kde lidi pijou hodně džusu.“

Zasmála se a znovu mě políbila. Naše „únikové plány“ už se staly obvyklým žertováním. Vždycky byly šílené a číslovali jsme si je nahodile. Obvykle jsem si je vymýšlel na místě. Smutné na tom bylo, že tyhle plány byly mnohem promyšlenější než ty skutečné, které bychom mohli mít. Oba jsme si uvědomovali, že musíme žít přítomností, protože budoucnost je nejasná.

Ukončit druhý polibek bylo taky těžké, ale nakonec to udělala a já ji pak sledoval, jak odchází. Můj byt mi bez ní připadal pochmurnější.

Přinesl jsem si z auta zbytek krabic a začal se probírat těmi poklady. Většina gramodesek pocházela z šedesátých a sedmdesátých let, jen tu a tam se vyskytla nějaká z osmdesátých. Nebyly nijak seřazené a ani jsem se o to nepokoušel. Až se Sydney smíří s tím, že jsem zbytečně utratil peníze, neodolá a seřadí mi je podle interpreta, žánru nebo barvy. Prozatím jsem postavil gramofon do obýváku a náhodně vytáhl jednu desku: *Machine Head* od Deep Purple.

Do večere zbývalo ještě pár hodin, a tak jsem se skláněl nad malířským stojanem, zíral na prázdné plátno a pokoušel se vymyslet, jak pojmout svůj úkol z olejomalby – autoportrét. Nemusí být realistický. Může být abstraktní. Může být jakýkoli, pokud mě bude představovat. Nevěděl jsem si rady. Dokázal bych namalovat kohokoli, koho znám. Možná bych nedokázal přesně zachytit Sydneyin pohled, když ji objímám, ale dokázal bych namalovat její auru nebo zachytit barvu jejích očí. Dokázal bych namalovat zamyšlený křehký obličej svojí kamarádky Jill Mastranové Dragomirové, mladé morojské princezny. Dokázal bych namalovat planoucí růže, abych vzdal hold své bývalé přítelkyni, která mi rozervalo srdce na kusy, ale kterou jsem přesto nikdy nepřestal obdivovat.

Ale sebe? Nevěděl jsem, jak na to. Možná mám jen umělecký blok. Možná sám sebe neznám. Jak jsem tak zíral na plátno, moje frustrace vzrůstala. Měl jsem co dělat, abych nezašel do své zanedbávané skříňky s likéry a nenalil si drink. Pod vlivem alkoholu sice netvořím to nejlepší umění, ale aspoň mi přináší inspiraci. Už jsem téměř cítil na jazyku chuť vodky. Mohl bych ji smíchat s pomerančovým džusem a předstírat, že žiju zdravě. Prsty mě svrběly a nohy už mě málem samy nesly do kuchyně, ale odolal jsem. Vážnost Sydneyina pohledu se mi vpálila do mysli, a tak jsem se znovu zaměřil na plátno. Tohle zvládnou – za střízlivá. Slíbil jsem jí, že budu pít jen jeden drink denně, a svoje slovo musím dodržet. Dosud jsem si ten jeden

drink dopřával vždycky v závěru dne, než jsem šel spát. Moc dobře jsem nespal. Vždycky jsem měl se spánkem problémy, a tak jsem používal, co se dalo.

Moje rozhodnutí zůstat střízlivý nicméně nevyústilo v žádnou inspiraci, a když minula pátá hodina, plátno stále zelo prázdnotou. Vstal jsem a protáhl se. Zase se mě začala zmocňovat ta temnota. Tentokrát v ní ale nad smutkem převažoval vztek a rozčilení z toho, že tohle prostě nezvládnou. Moji učitelé malby tvrdí, že mám talent, jenže v takových chvílích si připadám jako lenoch, jemuž se nikdy nebude dařit. Za toho mě ostatně považuje většina lidí. Obzvlášť skličující bylo, když jsem pomyslel na Sydney, která ví všechno o všem a excelovala by v jakémkoli oboru, který by si vybrala. Když pomínu vampýrsko-lidský problém mezi námi, uvažuji, co jí vlastně můžu nabídnout. Polovinu věcí, o které se zajímá, nedokážu ani správně vyslovit, natož abych se o nich mohl bavit. Kdybychom se někdy dopracovali ke společnému životu, nejspíš by chodila platit složenky, zatímco já bych doma uklízel. A ani to mi moc dobře nejde. Kdyby chtěla prostě jen přijít domů a vypadat k nakousnutí, zbytek bych zvládl na výbornou.

Uvědomuju si, že těmihle obavami se užírá pokaždé, když se mě zmocní éter. Ne všechny jsou opodstatněné, ale zbavit se jich dá jen těžko. Nechal jsem umění uměním a odešel jsem ven. Doufal jsem, že nadcházející večer mě rozptýlí. Slunce už zapadalo a zimní večer v Palm Springs nevyžadoval víc než lehkou bundu. Tohle je oblíbená doba Morojů – venku je ještě světlo, ale už to není nepříjemné. Na rozdíl od Strigojů – nemrtvých vampýrů, kteří zabíjejí kvůli krvi – jistou dávku slunečního světla snášíme. Je slunce zabíjí a my toho využíváme. V boji proti nim potřebujeme každou pomoc, která se nabízí.

Dojel jsem do Vista Azul, předměstí vzdáleného jen deset minut od centra, kde sídlí Amberwoodská soukromá internátní škola, na které studuje Sydney a ostatní členové naší party. Obvykle se role šoféra ujímá Sydney, ale tahle pochybná čest dnes večer připadla mně, protože Sydney musela na tajné setkání covenu. Celá parta už na mě čekala před dívčí kolejí.

Naklonil jsem se přes sedadlo spolujezdce a otevřel dveře. „Nastupovat,“ zavelel jsem.

Všichni se nahrnuli do auta. Teď jich bylo pět plus já. Kdyby tu byla Sydney, tvořili bychom šťastnou sedmičku. Když jsme původně přišli do Palm Springs, byli jsme jen čtyři. Jill, kvůli které jsme tu všichni byli, si sedla vedle mě a obdařila mě úsměvem.

Pokud je Sydney první zklidňující silou v mém životě, Jill zaujímá hned druhé místo. Je jí teprve patnáct, takže je o sedm let mladší než já, ale už teď z ní vyzařuje grácie a moudrost. Sydney je možná láska mého života, ale Jill mi rozumí jako nikdo jiný. Aby taky ne, když spolu máme psychické pouto. Vytvořilo se mezi námi loni, když jsem jí za pomoci éteru zachránil život. A když říkám zachránil, opravdu to tak myslím. Jill byla mrtvá ani ne minutu, ale skutečně zemřela. Použil jsem moc éteru a zázračně ji přivedl zpátky k životu dřív, než se jí zmocnil ten druhý svět. Ten zázrak nás svázal a propojil, takže Jill cítí moje pocity a čte moje myšlenky.

Těm, kteří se vrátili zpátky ze světa mrtvých, říkáme „stínem políbení“, což už by samo o sobě pomotalo hlavu jakémukoli děcku. Jill k tomu měla ještě tu smůlu, že je jednou ze dvou žijících členek vymírající pokrevní linie královských Morojů. Tohle se dozvěděla teprve nedávno, stejně jako její sestra Lissa, královna Morojů a moje dobrá kamarádka. Jill musí zůstat naživu, aby se Lissa udržela na trůnu. Ti, kteří oponují Lissině liberální vládě, samozřejmě touží vidět Jill mrtvou a následně se odvolat na prastarý zákon, podle něhož monarcha musí mít aspoň jednoho žijícího člena své rodiny. A tak kdosi přišel s geniálním nápadem poslat Jill do úkrytu uprostřed lidského města v poušti. Protože proč by tu chtěli žít vampýři? Tuhle otázku jsem si pokládal dost často.

Jillini tři bodyguardi se nasoukali na zadní sedadlo. Všichni jsou to dhampýři – rasa, která vznikla křížením vampýrů a lidí v dobách, kdy si obě naše rasy ještě svobodně dopřávaly lásku. Dhampýři jsou silnější a rychlejší než my ostatní, což z nich činí ideální bojovníky v bitvě proti Strigojům a královrahům. Eddie

Castile je de facto vůdcem celé skupiny. Byl s Jill už od začátku a je spolehlivý. Angeline Dawesová, ztřeštěná rusovláska, je spolehlivá o něco méně. A tím „o něco méně“ myslím, že není spolehlivá. Ale v boji je třída. Nejnovější posilou skupiny je Neil Raymond alias Vysoký, Pořádný a Nudný. Z jakýchsi nepochopitelných důvodů si Jill a Angeline myslí, že to, že se nikdy ani neusměje, je známkou ušlechtilého charakteru. Jejich estrogen povzbuzuje ještě to, že studoval v Anglii, kde pochytil lehký britský přízvuk.

Poslední členka party zůstala stát venku a odmítala nastoupit do auta. Zoe Sageová, Sydneyina sestra.

Předklonila se a setkali jsme se očima. Měla je hnědé, skoro jako Sydney, ale neměla v nich tolik zlatavých odlesků. „Není tam místo,“ prohlásila. „Nemáš v autě dost sedadel.“

„To není pravda,“ namítl jsem. Jill pochopila tu narážku a přisunula se blíž ke mně. „Tohle sedadlo je pro tři. Poslední majitel sem přidal dokonce bezpečnostní pás navíc.“ Ačkoli je to tak bezpečnější, Sydney málem dostala infarkt z toho, že v mustangovi někdo něco předělal z původního stavu. „Navíc jsme všichni jedna rodina, ne?“ Abychom k sobě měli snazší přístup, vydávali jsme se v Amberwoodu všichni za sourozence nebo sestřenice a bratrance. V případě Neila už ovšem alchymisté vzdali pokusy učinit z něj dalšího příbuzného, protože to už by bylo k smíchu.

Zoe několik vteřin zírala na volné místo. Přestože sedadlo bylo relativně široké, musela by se dost mačkat k Jill. Zoe byla v Amberwoodu asi měsíc, ale pořád v ní převažovaly předsudky ohledně vampýrů a dhampýrů. Dobře jsem to znal, protože Sydney bývala dřív taky taková. Byla to ironie, jelikož posláním alchymistů je udržet svět vampýrů a nadpřirozena v utajení před lidmi, a přitom se vampýrů sami bojí. Alchymisté žijí v přesvědčení, že moje rasa je zvrácená hříčka přírody, kterou je nejlepší ignorovat a držet odděleně od lidí, jinak bychom je prý poskvrnili svým zlem. V situacích, jako je ta kolem Jill, nám pomáhají s vyřizováním na úradech a školách. Alchymisté excelují v realizování plánů. Takhle se sem dostala Sydney –

aby Jill pomáhala v jejím exilu, jelikož alchymisté nechtějí, aby došlo k morojské občanské válce. Zoe sem nedávno poslali jako učedníci a stala se velikým problémem pro náš vztah.

„Jestli se bojíš, nemusíš s námi jezdit,“ řekl jsem. Nejspíš jsem nemohl říct nic, co by ji víc motivovalo. Strašně se chtěla stát superalchymistkou, hlavně proto, aby udělala dojem na svého otce. Po vyslechnutí mnoha příběhů o něm jsem dospěl k závěru, že je to ukrutný debil.

Zoe se zhluboka nadechla a obrnila se. Bez dalšího slova se vmáčkla vedle Jill. Zabouchla dveře a tiskla se k nim co nejbliž. „Sydney neměla dávat pryč SUV,“ zamumlala po chvíli.

„Kde je vlastně Sageová? Ehm, totiž Sageová starší,“ dodal jsem a vyjel ze silnice od školy. „Ne že bych vám nerad dělal šoféra. Mělas mi přinést černou uniformu, nezletilá.“ Štouchl jsem do Jill a ona mi štouchnutí oplatila. „Něco takovýho bys jistě v klubu šití zvládla spíchnout.“

„Dělá nějaký projekt pro profesorku Terwilligerovou,“ odpovíděla mi Zoe nesouhlasně. „Pořád pro ni něco dělá. Nechápu, proč výzkum historie zabere tolik času.“

Zoe nevěděla, že tenhle projekt znamená, že Sydney bude uvedena do profesorčina covenu. Lidská magie mi připadá zvláštní a záhadná. Alchymisté ji zcela odsuzují, ale pro Sydney je zjevně přirozená. To není nic překvapivého, jelikož jí připadá přirozené všechno. Překonala svůj strach z nadpřirozena, stejně jako strach ze mě, a ponořila se do studia magie se svou potrhlou, ale milou profesorkou Jackie Terwilligerovou. Je pochopitelné, že alchymistům by se to nelíbilo. Vlastně nevím, co by je vytočilo víc – jestli to, že se Sydney učí okultním uměním, nebo že chodí s vampýrem. Bylo by to skoro až komické, kdybych se nebál, že horlivci z řad alchymistů by jí mohli udělat něco strašlivého, kdyby ji přistihli. Proto se situace stala nebezpečnou, když se tu objevila Zoe, která byla se Sydney pořád pohromadě.

„Protože taková už je Sydney,“ objasnil Eddie ze zadního sedadla. Ve zpětném zrcátku jsem uviděl, jak se usmívá, přestože neustále pronikavým pohledem sledoval okolí a dával po-

zor na potenciální nebezpečí. Jeho a Neila vytrénovali strážci – dhampýrská organizace vynikajících bojovníků, kteří chrání Moroje. „Když má nějaký úkol splnit na sto procent, zdá se jí to málo.“

Zoe potřásla hlavou, ale nepobavilo ji to tak jako nás ostatní. „Je to jen hloupý předmět. Bohatě stačí, když proleze.“

Ne, pomyslel jsem si. Potřebuje se učit. Sydney se nekrmí vědomostmi jen kvůli své práci. Dělá to proto, že to miluje. A nejradši ze všeho by se pustila do studia na univerzitě, kde by se mohla naučit, cokoli by chtěla. Jenže se narodila do své rodiny, takže zdělala tuhle práci a musela skákat, jak alchymisté pískají. Na střední škole už odmaturovala, ale tenhle poslední rok studia brala stejně vážně jako tehdy poprvé a dychtivě se chtěla naučit, co jen mohla.

Jednou, až tohle všechno skončí a Jill bude v bezpečí, utečeme spolu pryč. Nevěděl jsem kam a nevěděl jsem jak, ale Sydney tyhle logistické problémy jistě vyřeší. Unikne alchymistům a stane PhDr. Sydney Sageovou a já budu... no, něco dělat.

Ucítil jsem na předloktí malou dlaň, a tak jsem střelil pohledem po Jill. V jadeitově zelených očích se jí zračil soucit. Věděla, na co myslím. Zнала všechny moje fantazie, které jsem si dokola přemílal v hlavě. Oplatil jsem jí chabý úsměv.

Dojeli jsme na předměstí Palm Springs, kde bydlel Clarence Donahue – jediný natolik šílený Moroj, že se rozhodl žít tady v poušti, než jsme sem s kamarády loni na podzim přišli. Starý Clarence už je trochu pomatený, ale je hodný a vždycky ve svém domě vřele přivítá tlupu Morojů a dhampýrů a navíc jim dovolí napít se krve své dárkyně/hospodyně. Morojové nemusejí pro krev zabíjet jako Strigojové, ale párkrát za týden ji zkrátka potřebujeme. Naštěstí na světě existuje spousta lidí, kteří nám dávají svou krev rádi a na oplátku si užívají rauše z endorfinů, který přináší vampýří kousnutí.

Clarence seděl v obýváku v masivním křesle potaženém kůží a se silnými brýlemi na nose četl jakousi prastarou knihu. Když jsme vešli, překvapeně vzhlédl. „Aha, je čtvrtek! To je ale milé překvapení.“

„Je pátek, pane Donahue,“ opravila ho jemně Jill a sklonila se k němu, aby mu vlepila pusu na tvář.

Přívětivě na ni pohlédl. „Opravdu? Copak jste tu nebyli včera? No, to je jedno. Dorothy vám jistě ráda vyhoví.“

Jeho stará hospodyně Dorothy skutečně vypadala, že nás ráda vidí. Když jsme s Jill dorazili do Palm Springs, jako by vyhrála jackpot. Staří Morojové nepijí tolik krve jako mladí. Clarence jí tedy poskytuje rauš jen občas, ale zato moje a Jilliny časté návštěvy vítá s radostí. Ale nikdo kromě Jill nevěděl, že zatímco celá skupina sem vozí Jill na krev dvakrát třikrát týdně, já se tu stavuju denně, abych se z Dorothy napil. Proto to nejspíš Clarence zmátlo a nevěděl, jaký je zrovna den. Během intimních chvil se Sydney jsem nikdy nezatoužil po krvi a doufal jsem, že to tak zůstane i nadále. Přestože Sydneyin postoj k vampýrům se od počátku hodně změnil, bylo mi jasné, že by nikdy nedovolila, abych se napil její krve, takže jsem nechtěl dopustit, aby mi někdy přišlo na mysl, že bych ji mohl kousnout. Jiní Morojové takové věci mezi sebou nebo s dhampýry provozují, ale s ní bych to nikdy neudělal. Lačním po jejím těle, ne po její krvi.

Jill doběhla k Dorothy. „Můžu jít hned?“ Starší žena nedočkavě přikývla a obě odešly z místnosti do soukromí. Zoe nic neřekla, ale zatvářila se znechuceně. Když jsem viděl její výraz a to, jak se snaží sedět co nejdál od nás, skoro jsem se až usmál, jak moc mi připomínala Sydney za starých časů.

Angeline poskakovala na gauči jako děcko. „Co je k večer?“ Mluvila s jižanským přízvukem, protože vyrůstala ve venkovské horské komunitě Morojů, dhampýrů a lidí. Tahle komunita je jediná, kterou znám, kde spolu všechny tři rasy žijí a dokonce se mezi sebou žení a vdávají. Každý na ně pohlíží se směsí hrůzy a fascinace. Jakkoli je jejich otevřenost přitažlivá, nikdy mě ani nenapadlo, že bych se Sydney mohl žít mezi nimi. Nesnáším táboření.

Nikdo neodpověděl. Angeline se dívala z jednoho na druhého. „No? Proč tady není nic k jídlu?“ Dhampýři nepijí krev a stravují se jako normální lidé. Morojové také potřebují oby-

čejné jídlo, ale stačí nám ho méně než lidem. Jenže aby aktivnímu dhampýrovi řádně fungoval metabolismus, chce to pořádnou dávku energie.

Tahle naše pravidelná setkání se stala jakousi rodinnou večeří. Nejezdili jsme sem jen kvůli krvi, ale taky se najíst. Byl to hezký způsob, jak předstírat, že vedeme normální život. „Vždycky je tady přece jídlo,“ prohlásila pro případ, že si toho někdo z nás nikdy nevšiml. „To indiánský, co jsme tuhle měli, mi moc chutnalo. Ta masala, nebo co to bylo. Ale nevím, jestli bychom to tam ještě měli chodit kupovat, protože to brzy určitě nazvou Pokrm původních obyvatel. To není moc slušný.“

„O jídlo se obvykle stará Sydney,“ řekl Eddie a ignoroval Angelininu dobře známou a milou tendenci uhýbat od tématu. „Ne obvykle,“ opravil jsem ho. „Vždycky.“

Angeline se zadívala na Zoe. „Proč jsi nám něco nekoupila?“ „Protože to není moje práce!“ ohrnula nos Zoe. „Jsme tady proto, abychom kryli Jill a zajistili, aby ji nikdo nenašel. Moje práce není vás krmit.“

„V jakém slova smyslu?“ zeptal jsem se. Dobře jsem si uvědomoval, že je ode mě zlomyslné položit takovou otázku, jenže jsem neodolal. Chvilku jí trvalo, než ten dvojsmysl pochopila. Nejprve zbledla a potom vzteky celá zčervenala.

„V žádném! Nejsm váš poskok. Ani Sydney. Nevím, proč se o vás pořád tak stará. Měla by zařizovat jen věci, které jsou nezbytné k vašemu přežití. Objednávání pizzy k nim nepatří.“

Předstíral jsem zívnutí a pohodlně jsem se opřel na gauči. „Možná jí došlo, že když nás bude dobře krmit, nebudete vy dvě vypadat tak chutně.“

Zoe to vyděsilo natolik, že ani neodpověděla. Eddie po mně střelil útrpným pohledem. „To stačí. Objednat pizzu není tak těžké. Udělám to.“

Než dotelefonoval, Jill se vrátila s pobaveným úsměvem ve tváři. Zjevně vyslechla náš rozhovor. Pouto sice nefungovalo neustále, ale dneska bylo mimořádně silné. Když se hádka o pizzu uklidnila, zabředli jsme do přátelského hovoru. Tedy všichni kromě Zoe, která nás jen sledovala a čekala. Mezi

Angeline a Eddiem panovaly vřelé a upřímné vztahy, přestože se nedávno bolestně rozešli. Angeline se s tím vyrovnala a teď předstírala, že ji zajímá Neil. Pokud to Eddieho stále ještě trápi-lo, nedával to znát, což je pro něj typické. Sydney tvrdí, že tajně miluje Jill, a to taky dobře skrývá.

Schvaloval bych to, jenže Jill stejně jako Angeline dělá, že taky miluje Neila. Obě holky to samozřejmě jen hrají, ale ni- kdo – dokonce ani Sydney – mi to nevěří.

„Spokojený s tím, co jsme objednali?“ zeptala se ho Ange- line. „Tys nic nechtěl.“

Neil se stoickým výrazem zavrtěl hlavou. Tmavé vlasy měl prakticky nakrátko zastřižené. Takovéhle praktické věci alchymisté milují. „Nemůžu si dovolit marnit čas dohadová- ním o feferonkách a houbách. Kdybyste chodili na moji ško- lu v Devonshire, pochopili byste to. Ve druháku nás odvezli do močálů a nechali nás být, abychom bojovali o přežití. Když budete tři dny jíst větvičky a vřes, naučíte se nedohadovat se o každém jídle, co pozřete.“

Angeline s Jill vzdechly, jako by to byla ta nejdrsnější a nej- mužnější věc, jakou kdy slyšely. Eddieho výraz odrážel moje rozpoložení. Taky nevěděl, jestli to ten kluk myslí vážně, nebo jen geniálně motá holkám hlavy.

Zoe zazvonil telefon. Podívala se na displej a okamžitě nadskočila. „To je táta.“ Aniž se na nás podívala, hovor přijala a odběhla ven.

Nevěřím na předtuchy, ale po zádech mi přeběhl mráz. Otec Sageových není zrovna vřelý a přátelský typ, který by zavolal, jen aby svá dítěta pozdravil v pracovní době, když ví, že Zoe zrovna plní své alchymistické povinnosti. Pokud se na ni něco chystá, chystá se to i na Sydney. A to mi dělalo starosti.

Další konverzaci už jsem téměř nevěnoval pozornost. Na- pjatě jsem čekal, až se Zoe vrátí. Když konečně přišla zpátky, její bledý obličej mi napověděl, že jsem měl pravdu. Stalo se něco zlého.

„Co se děje?“ vyhrkl jsem. „Je Sydney v pořádku?“ Příliš pozdě jsem si uvědomil, že bych o ni neměl projevovat výji-

mečný zájem. Dokonce ani naši kamarádi o našem vztahu nevědí. Naštěstí všichni věnovali pozornost Zoe.

Pomalou zavrtila hlavou a s nevěřičně vykulenýma očima ze sebe vypravila: „Já... já nevím. Jde o moje rodiče. Rozvádějí se.“



2

SYDNEY

OPRAVDU JSEM NEČEKALA, ŽE TAJNÝ ZASVĚCOVACÍ RITUÁL DO covenu bude začínat čajovým dýchánkem.

„Podala bys mi piškoty, drahá?“

Rychle jsem zvedla ze stolu porcelánový talířek a podala ho Maude, jedné ze starších čarodějek ve skupině a hostitelce, která nás dnes večer pozvala k sobě domů. Seděly jsme v kruhu na rozkládacích židlích v jejím bezvadném obýváku. Vedle mě seděla moje profesorka historie Terwilligerová a právě si pochutnávala na okurkovém sendviči. Byla jsem příliš nervózní, než abych něco řekla, a tak jsem jen upíjela čaj a pozorovala ostatní, jak se baví o všem možném. Maude podávala bylinkový čaj, takže jsem se nemusela obávat, že poruším dohodu, kterou mám s Adrianem ohledně svého pití kávy. Ale kdyby podávala černou, nevadilo by mi to – aspoň bych měla výmluvu.

Sešlo se nás sedm. Bývaly by mezi sebe přijaly i víc schopných kandidátek, ale měly radost, že to vyšlo zrovna na tohle mimořádné číslo. Maude prohlásila, že sedmička nosí štěstí. Skokan čas od času vystrčil hlavu a pak zaběhl pod nábytek. Jelikož čarodějky nad callistanou ani nemrkly okem, nechala jsem ho dnes večer volně pobíhat.

Kdosi vytáhl téma, zda je lepší zasvěcování v létě nebo v zimě, a já se přistihla, že bloudím myšlenkami jinde. Pře-

mýšlela jsem, co se asi děje u Clarence. Už od září jsem zodpovědná za to, že vozím Jill na pití krve, takže mi teď připadalo zvláštní (a trochu jsem litovala), že tam nejsem, když se tam všichni sešli a dobře se baví. S bodnutím u srdce jsem si náhle uvědomila, že jsem jim nezajistila večeři. Adriana jsem pověřila rolí řidiče a nenapadlo mě, že bych mu měla říkat něco dalšího. Ujala se toho Zoe? Pravděpodobně ne. Potlačila jsem své mateřské instinkty, které se strachovaly, že všichni jistě zemřou hladu. Někdo z nich přece jistě dokáže koupit něco k snědku.

Myšlenka na Adriana ve mně vyvolala sladké vzpomínky na dnešní odpoledne. I po několika hodinách jsem cítila, kde všude mě políbil. Zhluboka jsem se nadechla, abych se vrátila myšlenkami zpět do reality, aby moje budoucí sestry nepoznaly, že magie je to poslední, čím se právě teď zabírám. Poslední dobou jsem vlastně nemyslela na nic moc jiného, než že se ocitám o samotě s Adrianem polonahá. Celý život jsem si zakládala na tom, že u mě mysl vítězí nad hmotou, takže mě ohromovalo, že se někdo tak intelektuálně založený jako já dokáže tak rychle přeorientovat na fyzické aktivity. Někdy jsem se to snažila logicky odůvodnit, že je to jen přirozená lidská reakce. Jenže jsem se musela podívat pravdě do očí a přiznat si, že můj přítel je šíleně sexy a nedokážu od něj udržet ruce dál, ať už je vampýr nebo ne.

Pak jsem si uvědomila, že mi někdo položil otázku. Neochotně jsem zamrkala, abych rozehnala myšlenky na to, jak mi Adrian rozepíná halenku, a obrátila jsem se k ženě, která na mě promluvila. Chvilku mi trvalo, než jsem si vybavila její jméno. Trina se jmenovala. Kromě mě tu byla jednou z nejmladších, bylo jí kolem pětadvaceti.

„Pardon?“ zeptala jsem se.

Smála se. „Ptala jsem se tě, jestli něco děláš s vampýry?“

Ach, dělám s nimi spoustu věcí a konkrétně s jedním vampýrem, ale na to se mě zřejmě neptala.

„Víceméně,“ odpověděla jsem vyhybavě.

Profesorka Terwilligerová se uchechtla. „Alchymisté bedlivě střeží svá tajemství.“

Několik dalších čarodějek přikývlo. Jiné se tvářily zvědavě. Magický svět čarodějek se nekříží se světem vampýrů. Většinou se na obou stranách o existenci těch druhých vůbec neví. Kdyby se některé přítomné dozvěděly o Morojích a Strigojích, nejspíš by je to velmi překvapilo. To ale znamená, že alchymisté odvádějí dobrou práci. Nicméně jsem pochopila, že čarodějky jsou natolik ponořené do mystických a nadpřirozených záležitostí, že snadno přijmou fakt, že po světě chodí stvoření, která pijí krev, a alchymisté jejich existenci tají.

Čarodějky přijímají všechny paranormální jevy. Alchymisté tolik otevření nejsou. Skupina, která mě vychovala, žije v přesvědčení, že lidé se pro dobro své duše musejí magie stranit. Kdysi jsem tomu taky věřila, a dokonce i tomu, že vampýři nemají právo se s námi přátelit. Tehdy jsem taky věřila, že mi alchymisté říkají pravdu. Dneska už vím, že v naší organizaci jsou i tací, kteří lžou jak lidem, tak Morojům a zašli by až do krajností, aby ochránili své sobecké zájmy bez ohledu na to, komu tím ublíží. Teď když jsem prozřela, nedokázala jsem už dál slepě alchymisty poslouchat, i když pro ně stále ještě pracuju. Ale to ještě neznamená, že proti nim otevřeně rebeluju (jako můj kamarád Marcus), protože některé jejich zásady jsou správné.

Teď už to spíš ale vypadá, že pracuju sama za sebe.

„Víš, s kým by sis měla promluvit? Tedy pokud bude ochotná s tebou mluvit. S Inez. Ta se s těmi stvůrami už mnohokrát setkala – ale s těmi živými. S nemrtvými,“ řekla Maude. Ta okamžitě poznala zlatou lilii na mojí tváři, která mě označuje za alchymistku. Tetování obsahuje vampýří krev a další složky, které nám dodávají uzdravovací schopnosti a sílu. Zároveň nám tetování brání, abychom probírali nadpřirozené záležitosti s těmi, kdo o magickém světě nic netuší. Nebo aspoň takhle moje tetování donedávna fungovalo.

„Kdo je Inez?“ zeptala jsem se.

To vyvolalo u několika čarodějek pousmání. „Pravděpodobně je nejvyšší představenou tvého řádu – aspoň v téhle části země,“ objasnila Maude.

„V téhle části světa,“ upřesnila profesorka Terwilligerová. „Je jí skoro devadesát a viděla a dělala věci, které si většina z nás ani nedovede představit.“

„Proč není tady?“ podivila jsem se.

„Nepatří k žádnému oficiálnímu covenu,“ objasnila jiná čarodějka jménem Alison. „Jsem si jistá, že dřív bývala, ale teď praktikuje sama za sebe..., nebo aspoň pokud vím. Je pro ni obtížné někam se dostat, takže si všechno nechává pro sebe. Žije ve starém domě za Escondidem a téměř nevychází.“

Na mysli mi okamžitě vytanul Clarence. „Myslím, že znám jednoho chlápka, který by si s ní výborně rozuměl.“

„Kdysi bojovala se spoustou Strigojů,“ poznamenala Maude. „Nejspíš zná pár kouzel, která by se ti mohla hodit. A ty historky, které o nich vypráví! Byla skutečná bojovnice. Pamatuju si, jak vyprávěla, že se jí jeden z nich pokoušel pít krev.“ Otrásla se. „Ale zjevně to nedokázal, protože ho zneškodnila.“

Ruka s šálkem čaje se mi zastavila v půli cesty ke rtům. „Jak to myslíte, že to nedokázal?“

Maude pokrčila rameny. „Podrobnosti si nepamatuju. Možná použila nějaké ochranné kouzlo.“

Vybavila se mi stará temná vzpomínka a tep se mi okamžitě zrychlil. Loni mě chytily Strigojky, které taky chtěly pít moji krev. Ale jedna z nich se nedokázala napít údajně proto, že moje krev „chutná hnusně“. Pravý důvod pro mě byl pořád záhadou, i když alchymisté i Morojové ji brzy pustili z hlavy, když se vynořily další, naléhavější záležitosti. Já na to ale nezapomněla. Neustále mi hlodala v hloubi mysli neodbytná otázka, proč jsem tu Strigojku tak odpuzovala.

Profesorka Terwilligerová už moje výrazy dobře znala, takže leckdy dokázala odhadnout, na co myslím. „Kdyby sis s ní chtěla promluvit, mohla bych ti domluvit schůzku.“ Rozechvěle se usmála. „Ale nemůžu ti zaručit, že z ní dostaneš nějakou užitečnou informaci. Dává si dobrý pozor na to, co hodlá prozradit.“

Maude se ušklíbala. „Takhle bych to sice neřekla, ale ty jsi to vyjádřila slušněji.“ Podívala se na zdobené starožitné hodiny a odložila šálek. „Tak tedy dobrá. Můžeme začít?“

Pustila jsem z hlavy Inez a dokonce i Adriana, protože se mě zmocnily obavy. Ani ne za rok jsem ušla dlouhou cestu. Zběhla jsem od učení alchymistů, kterým jsem se řídila po celý život. Už mi nepřípadalo špatné mít blízko k vampýrům, ale čas od času mi ještě v hlavě zaznělo varování před světem tajemna. Musela jsem se proti tomu obrnit a připomenout si, že už dávno magii neodsuzuju a že je zlá jedině v případě, kdy se používá ke zlým účelům. Pro Stelle, jak si tahle skupina říká, je nepřijatelné někomu ubližovat svými schopnostmi, pokud to není v sebeobraně či na obranu ostatních.

Rituál se konal na Maudině zahradě, kde rostly palmy a květiny. Venku bylo asi deset stupňů, což byla příjemná teplota ve srovnání s pozdním lednem v jiných částech země. V Palm Springs ale bylo dost chladno na bundu – nebo dokonce na kabát. Profesorka Terwilligerová mi řekla, že nezáleží na tom, co si dnes večer obléknu, že mi dají všechno, co budu potřebovat. A ukázalo se, že budu potřebovat kabát ušitý z šesti kusů sametu různých barev. Případala jsem si v něm jako potulná kramářka z pohádky.

„Tohle je dárek od nás,“ pověděla mi profesorka Terwilligerová. „Každá z nás si dala ušít takový. Budeš ho nosit na oficiální shromáždění.“ Ostatní čarodějky měly také takové kabáty ze sešitých dílů látek.

Na jasném nebi zářily hvězdy a měsíc vypadal jako zářivá perla. Byl to ten nejlepší čas pro práci s magií.

Všimla jsem si, že stromy na zahradě rostou do kruhu. Čarodějky si stouply také do kruhu kolem kamenného oltáře, na němž hořely svíčky a doutnalo kadidlo. Maude mi naznačila, abych si klekla mezi ni a oltář. Kolem nás vál svěží vánek. Ačkoli jsem si představovala, že tajemné rituály by se měly odehrávat v neprostupném lese, připadalo mi správné být součástí rituálu tady mezi palmami na svěžím vzduchu.

Dost dlouho mi trvalo, než jsem se odhodlala ke covenu přidat. Profesorka Terwilligerová mě snad stokrát ujišťovala, že to neobnáší přísahu poslušnosti žádnému prastarému božstvu. „Zaslíbíš se magii,“ vysvětlovala mi. „Že budeš získávat vědomosti a využívat jich pro dobro světa. Je to ušlechtilý slib. Mám dojem, že se s tím ztotožníš.“

Bylo to tak. Klečela jsem před Maude, která rituál vedla. Zasvětila mě živlům. Nejprve kolem mě chodila se svíčkou zastupující oheň. Potom mi pocákala čelo vodou. Rozdrobené okvětní lístky fialek reprezentovaly zemi a kouř z kadidla zase představoval vzduch. Podle některých tradic by element vzduchu mělo zastupovat ostří, takže jsem byla ráda, že tady to tak není.

Živly jsou srdcem lidské magie, stejně jako té vampýrské. Ale jako u Morojů, ani tady se nepočítá s éterem. Tenhle druh magie objevili Morojové teprve nedávno a ovládá ho jen hrstka z nich. Když jsem se na éter vyptávala profesorky Terwilligerové, žádnou odpověď pro mě neměla. Nejlepším vysvětlením bylo, že lidská magie pochází z vnějšího světa, kde jsou obsaženy všechny fyzické elementy. Éter se váže k podstatě života, takže je v nás všech neustále přítomen. Aspoň to tak odhadovala. Éter je záhadou jak pro lidi, tak pro vampýry a jeho účinky nejsou známé, takže se ho všichni obávají. Proto jsem často v noci nemohla spát a dělala si starosti o Adriana, který se nedokáže od éteru odpoutat.

Když Maude skončila s živly, vyzvala mě: „Prones svou přísahu.“

Přísaha byla v italštině, jelikož tenhle coven odvozoval svůj původ ze středověké Itálie. Většina přísahy se shodovala s tím, co mi řekla profesorka Terwilligerová. Slíbila jsem, že budu magii používat s rozumem a že budu podporovat své sestry z covenu. Přísahu jsem se naučila nazpaměť, takže jsem ji ze sebe vysypala plynule. Přitom jsem cítila, jak ve mně plane energie, příjemný nával magie a života, který byl všude kolem nás. Bylo to sladké a opojné. Uvažovala jsem, jestli takhle působí i éter. Když jsem skončila, zvedla jsem hlavu a svět se mi náhle zdál

jasnější a čistší. Bylo v něm mnohem víc krásy, než obyčejní lidé dokážou pochopit. V tu chvíli jsem víc než kdy jindy věřila, že v magii není žádné zlo, pokud ho nemáte v sobě.

„Jak zní tvoje jméno mezi námi?“ zeptala se mě Maude.

„Iolanthe,“ odpověděla jsem okamžitě. V řečtině to znamená „purpurová květina“. To jméno mě napadlo proto, že Adrian se mnohokrát zmínil, že mám v auře záblesky purpurové barvy.

Podala mi ruce a pomohla mi vstát. „Vítej, Iolanthe.“ Pak mě k mému údivu vřele objala. Když teď rituál skončil, zbylé čarodějky rozpustily kruh a postupně mě všechny objaly. Profesorka Terwilligerová jako poslední. Držela mě déle než všechny ostatní a ohromilo mě, že se jí v očích zaleskly slzy.

„Sestro, vykonáš veliké věci,“ pověděla mi zapáleně. „Jsem na tebe tak pyšná, pyšnější, než může být matka na svou dceru.“

„I když jsem vám podpálila dům?“ zeptala jsem se.

Její typický pobavený výraz se vrátil. „Možná právě proto.“

Rozesmála jsem se a vážná nálada rázem přešla ve slavnostní. Vrátily jsme se do obýváku, kde Maude místo čaje podávala kořeněné víno. Nepila jsem a nervozita mě stále ještě nepřešla. Připadala jsem si šťastná a lehká, a nejen to – když jsem tam tak seděla a poslouchala historky čarodějek, připadalo mi, že k nim patřím mnohem víc, než jsem kdy patřila k alchymistům.

Když jsme se s profesorkou chystaly k odchodu, zabzučel mi v kabelce telefon. Volala mi máma. „Omlouvám se,“ řekla jsem všem. „Tohle si musím vyřídit.“

Profesorka Terwilligerová vypila víc vína než všichni ostatní, a tak na mě jen mávla, ať si jdu vyřídit hovor, a nalila si další sklenku. Nikam nespěchala. Cestou do kuchyně jsem zmáčkla zelené tlačítko a ani mě moc nepřekvapilo, že mi máma volá. Byly jsme v kontaktu, takže věděla, že večer je ideální čas na popovídání. Jenže když promluvila, z jejího hlasu zaznívala naléhavost, která mi okamžitě napověděla, že tohle nebude hovor jako obvykle.

„Sydney? Mluvila jsi se Zoe?“

Spustil se můj vnitřní alarm. „Naposledy dneska odpoledne. Děje se něco?“

Moje matka se zhluboka nadechla. „Sydney..., tvůj otec a já se rozcházíme. Budeme se rozvádět.“

Zatočil se se mnou celý svět a musela jsem se opřít o kuchyňskou linku. Polkla jsem. „Chápu.“

„Je mi to líto,“ řekla. „Vím, jak je to pro tebe těžké.“

Zamyslela jsem se nad tím. „Ne... ani ne. Nemůžu totiž říct, že by mě to překvapilo.“

Kdysi mi řekla, že s tátou mnohem líp vycházeli, když byl ještě mladý. Zdálo se mi těžké si to představit, ale zjevně si ho vzala z lásky. Během let můj otec ochladl a ponořil se do práce u alchymistů s oddaností, která měla přednost přede vším ostatním v jeho životě, včetně jeho dcer. Choval se tvrdě a byl neústupný. Dlouho mi trvalo, než jsem si uvědomila, že víc než jeho dcera jsem v jeho očích spíš nástrojem sloužícím vyššímu dobru.

Moje máma byla naopak přátelská a veselá, vždycky mi dávala najevo city, a kdykoli jsme ji se sestrami potřebovaly, dokázala nám naslouchat. Ráda se usmívala, i když poslední dobou moc důvodů k úsměvům neměla.

„Vím, že pro tebe a Carly to bude náročné,“ pokračovala. „Ale na váš běžný život to moc velký dopad mít nebude.“

Zamyslela jsem se nad její volbou slov. Já a Carly. „Ale Zoe...“

„Zoe je nejmladší, a i když pracuje pro alchymisty, z právního hlediska pořád ještě spadá do péče rodičů. Nebo jednoho rodiče. Tvůj otec trvá na tom, že ji chce do své péče, aby mohla zůstat, kde je.“ Nastala dlouhá pauza. „Budu se s ním soudit. A jestli vyhraju, bude bydlet zase se mnou a uvidíme, jestli ještě dokáže žít normálním životem.“

Ohromilo mě to a nedovedla jsem si představit bitvu, do níž se chystala. „A musí to být ‚všechno nebo nic‘? Nemůžete se dohodnout na střídavé péči?“

„To by bylo totéž, jako bych mu ji dala. Ovládal by ji a to mu nemůžu dovolit. Ty jsi dospělá. Ty děláš svoje rozhodnutí a jdeš si svou cestou. Jsi úplně jiná než Zoe. Jsi zkrátka taková, ale ona je spíš jako...“

Nemusela to dopovědět, protože jsem stejně věděla, co chce říct. *Ona je spíš jako on.*

„Kdyby mi ji svěřili do péče a přivedla bych si ji domů, poslala bych ji do normální školy a snad by žila jako každý jiný teenager. Pokud na to ještě není příliš pozdě. Nejspíš mě za to budeš nenávidět, když ji vytáhnu od vás a vašeho případu.“

„Ne,“ namítla jsem okamžitě. „Myslím... Myslím, že je to vynikající nápad.“ *Pokud ještě není příliš pozdě.*

Zaskočilo ji to a říkala jsem si, jestli se náhodou nebrání slzám. „Budeme muset k soudu. Nikdo nebude vyťahovat záležitosti alchymistů, ani já ne, ale jistě se bude probírat vhodnost výchovy a budou se posuzovat naše povahové rysy. Zoe bude vypovídat... a taky ty a Carly.“

A vtom jsem pochopila, proč řekla, že to bude těžké. „Vychcete, abychom se rozhodly pro jednoho z vás?“

„Chci, abys jim řekla pravdu,“ prohlásila pevně. „Nevím, co bude chtít tvůj otec.“

Já to ale věděla. Bude chtít, abych pomluvila svou mámu a řekla, že je nekompetentní, že je jen domácí kutilka, která opravuje auta, a nedá se srovnávat se vzdělavcem, jako je on. Že on dokáže Zoe poskytnout vhodné vzdělání a kulturní vyžití. Bude chtít, abych to řekla kvůli alchymistům. Bude to chtít, protože je zvyklý vždycky prosadit svou.

„Ať už uděláš cokoli, co budeš považovat za správné, budu tě i nadále milovat a podporovat.“ Statečnost v mámině hlase mi lámala srdce. Bude se muset vypořádat s mnohem většími problémy než s komplikací v rodině. Styky alchymistů sahají daleko a široko. Do právního systému. Je to velmi pravděpodobné. „Jenom chci, abys na to byla připravená. Tvůj otec s tebou určitě taky bude chtít mluvit.“

„Ano,“ souhlasila jsem pochmurně. „Tím jsem si jistá. Ale jak je to teď? Jsi v pohodě?“ Když odhlédnu od Zoe, musím

uznat, že tohle bude pro moji mámu ohromná životní změna. Jejich manželství možná bylo bolestné, ale zůstali spolu skoro pětadvacet let. Nechat něčeho takového musí být veliká změna, ať už jsou okolnosti jakékoli.

Poznala jsem, že se usmívá. „Jsem v pohodě. Bydlím teď u kamarádky. A vzala jsem s sebou i Cicera.“

Přes vážnost našeho rozhovoru jsem se musela zasmát, když jsem si vzpomněla na našeho kocoura. „Aspoň máš společnost.“

Taky se rozesmála, ale nebyl to moc veselý smích. „A moje kamarádka potřebuje něco opravit na autě, takže jsme tu všichni šťastní.“

„Tak to jsem ráda. Kdybys něco potřebovala – cokoli –, peníze nebo...“

„Nedělej si se mnou starosti. Jen se postarej o sebe a Zoe. To je teď nejdůležitější.“ Zaváhala. „Ještě jsem s ní nemluvila. Je v pořádku?“

Je v pořádku? To zřejmě záleží na tom, jak definujete „v pořádku“. Zoe byla nadšená, že se v tak mladém věku v terénu učí práci alchymistky, ale k mým kamarádům se chovala arogantně a chladně, stejně jako všichni z mojí organizace. A navíc se teď jako stín tyčila nad mým milostným životem.

„Má se výborně,“ ujistila jsem mámu.

„To je dobře,“ řekla a z jejího hlasu jsem poznala, že se jí ulevilo. „Jsem ráda, že jsi s ní. Nevím, jak tohle vezme.“

„Určitě to pochopí.“

Samozřejmě to byla lež, jenže jsem v žádném případě nemohla říct pravdu – že proti ní Zoe bude bojovat, kopat kolem sebe a řvát.



3

ADRIAN

BYLO MI JASNÉ, ŽE AŽ SYDNEY NAVŠTÍVÍM VE SPÁNKU, BUDE UŽ vědět o rozvodu svých rodičů – ať už jí taky volali, nebo jí to pověděla šokovaná Zoe.

Několik uživatelů éteru, které znám, umí výborně uzdravovat, ale nikdo z nich neumí tak dobře vstupovat do snů jako já. Je hezké vědět, že aspoň v něčem vynikám. Navíc to vyžaduje jen velmi malou dávku éteru – spíš nepřetržitý příval, a ne zášleh, jaký je třeba k uzdravování. Stinnou stránkou ovšem je, že na rozdíl od osoby, kterou navštěvuju, u toho nespím. Jsem spíš v jakémsi stavu podobném meditaci, takže když se návštěva protáhne, jsem dost vyčerpaný. Ale vzhledem k tomu, že toho obvykle moc nenaspím, v tom vlastně žádný rozdíl není.

Kolem půlnoci jsem zatáhl Sydney do snu a oba jsme se zhmotnili na jednom z jejích oblíbených míst – na zahradě Gettyho vily, což je muzeum starověké historie v Malibu. Okamžitě se ke mně rozběhla se zděšeným výrazem v očích.

„Adriane...“

„Já vím,“ přerušil jsem ji a vzal ji za ruce. „Byl jsem u toho, když Zoe volal táta.“

„Pověděla ti ty ošklivé detaily?“

Povytáhl jsem obočí. „Je něco ještě ošklivějšího než rozvod?“

Sydney mi řekla o nadcházející soudní bitvě ohledně svěření do péče. Oceňoval jsem, že jejich máma chce, aby Zoe vedla jakžtakž normální život, ale musel jsem uznat, že mám zcela sobecké důvody pro to, že chci, aby Zoe získala do péče ona. Když Zoe zmizí z Palm Springs, pro mě a pro Sydney bude všechno mnohem jednodušší. Ale věděl jsem, že Sydney se trápí hlavně tím, že se její rodina rozpadne. Mně zase záleželo jen na tom, aby Sydney byla šťastná. Jedna část jejího vyprávění mě zaujala.

„Vážně myslíš, že tvůj táta dokáže s pomocí alchymistů zmanipulovat soudce?“ zeptal jsem se. Nikdy jsem o tom neuvvažoval, ale zdálo se mi to přehnané, ačkoli alchymisté dokážou vytvářet nové identity, dostat v cukru letu skupinu dhampýrů a Morojů na soukromou školu a zahladit v tisku stopy po mrtvých Strigojích.

Zavrtěla hlavou a usedla na okraj fontány. „Nevím. Možná to ani nebude třeba, když bude Zoe trvat na tom, že chce zůstat s tátou. Nevím, jak tyhle soudní pře probíhají.“

„A co budeš dělat?“ zeptal jsem se. „Co řekneš?“

Vyrovnaně mi pohlédla do očí. „Nebudu pomlouvat ani jednoho z nich, to vím jistě. Ale co budu obhajovat? Těžko říct. Budu se nad tím muset zamyslet. Zním jen mámin pohled a věřím jí. Ale kdybych se k ní přiklonila, Zoe by mě nenáviděla už navěky, a to se ani nezmiňuju, jaký by to mělo dopad na tátu a alchymisty.“ Hořce jsem se pousmál a Sydney dodala: „Když jsem se večer vrátila na pokoj, Zoe se mě ani nezeptala, co si o tom myslím. Prostě předpokládala, že to je hotová věc – že se musím přiklonit na tátovu stranu.“

„Kdy bude soud?“

„Hned tak ne. Ještě nemají ani termín.“

Zmlkla a mně došlo, že je na čase změnit téma. „Jaký byl iniciační rituál? Proběhl tanec nahotinek a zvířecí oběti?“

Usmála se. „Jen čaj a objímání.“

Stručně mi o tom pověděla a já se neubráníl smíchu při představě, jak se Jackie nalévá vínem. Sydney mi neprozradila své tajné jméno, ačkoli jsem se ho z ní pokoušel vypáčit.

„Ne,“ zasmála se. „Rozhodně ti ho nepovím.“

Pak chtěla slyšet, jak jsem strávil večer já, a pochopitelně se obávala, že jsme během její nepřítomnosti všichni hladověli. Dlouho jsme si povídali, a přestože bylo těžké nenechat se rozptylovat jejími dokonalými rty nebo výstřihem, naše snová konverzace mě moc bavila. Naše odpolední schůzky fyzičtější povahy mi rozhodně nevadily, ale koneckonců jsem se do Sydney zamiloval kvůli její brilantní mysli.

Jako obvykle byla ona ta zodpovědná a hlídala čas. „Adria-
ne, už bys měl jít do postele.“

Naklonil jsem se k ní. „To má být pozvání?“

Nepatrně mě odstrčila. „Víš, jak to myslím. Když jsi vyčerpaný, nejsi na tom nikdy moc dobře.“ Byl to zdvořilý způsob, jak vyjádřit, že když jsem vyčerpaný, jsem pak náchylnější k atakům éteru na duševní zdraví. Proti tomu jsem nemohl nic namítat. Z jejího nervózního pohledu jsem poznal, že není nadšená ani tím, kolik éteru musím používat na tenhle sen.

„Myslíš, že se ti zítra podaří vyplížit se?“ O víkendech to je vždycky těžké, protože Zoe ji následuje jako stín.

„Nevím. Uvidím, co se dá – proboha!“

„Co se stalo?“

Přitiskla si dlaň na čelo a zaúpěla. „Skokan. Zapomněla jsem ho v domě u čarodějek. Celou dobu tam volně pobíhal a po telefonátu s mámou jsem byla tak vykolejená, že jsem prostě hned odešla s profesorkou Terwilligerovou.“

Vzal jsem ji za ruku a stiskl ji. „Neboj. Bude v pohodě. Prožije divokou noc ve městě se starou dámou. To mě hřeje u srdce.“

„Jsem ráda, že jsi tak pyšný otec. Problém je, jak ho zítra dostat domů. Snad se mi podaří se vytrazit, ale asi nebudu mít tolik času, abych tam zajela. A profesorka Terwilligerová toho zítra má taky spoustu.“

„Hele,“ prohlásil jsem a začínalo se mě zmocňovat rozhořčení. „Předpokládáš, že když to nemůžeš udělat ty ani Jackie, tak je to v háji? Já ho zajedu vysvobodit. Pokud bude chtít se mnou odejít.“

Rozzářila se. „To by bylo skvělé. Ale myslela jsem, že musíš pracovat na tom výtvarném projektu.“

Nabízel jsem jí jen maličkost, která mě nebude stát žádné úsilí, a těšilo mě, když jsem viděl, jak moc to pro ni znamená. Sydney byla často nucena k zodpovědnosti a k tomu, aby zařídila každyčkový detail. Nejspíš ji šokovalo zjištění, že něco může místo ní vyřídit někdo jiný. „Budu mít dost času potom. Nevyděsí se ta paní, že za ní přijede vampýr, že ne?“

„Ne. Hlavní jí nevyprávěj o svojí otcovské roli.“ Lehce mě políbila, ale zkušeně jsem si ji přitáhl blíž a políbil ji znovu, tentokrát mnohem déle. Když jsme se pak od sebe odtrhli, sotva jsme popadali dech.

„Dobrou noc, Adriane,“ řekla mi významně.

Pochopil jsem a sen kolem nás se rozplynul.

Zpátky ve svém bytě jsem si dopřál svůj jediný denní drink a doufal jsem, že po něm rychleji usnu. Takové štěstí jsem ale neměl. Za starých časů jsem obvykle musel vypít tak tři, abych upadl do spánku. Teď jsem svíral v ruce láhev vodky a zmocňovalo se mě pokušení nalít si znovu. Chybělo mi to. Zoufale. Kromě radostného opojení mi alkohol pomáhal na chvíli otupit éter. Přestože je magie příjemná závislost, chvílku si od ní odpočinout je taky příjemné. Tahle moje samoléčba léta bránila negativním dopadům éteru, ale podle nových pořádků bych měl začít mít pevnou půdu pod nohama.

Po chvíli jsem ruku odtáhl a začal ji v pěst. Svalil jsem se do postele a zabořil obličej do polštáře. Slabě voněl jasmínem a karafiáty z parfému, který jsem nedávno dal Sydney. Parfémy obecně nemá moc ráda, protože je přesvědčená, že chemikálie a alkohol nejsou zdravé. Ale proti čisté a přírodní kombinaci, kterou jsem pro ni vybral, nemohla nic namítat, hlavně když jsem jí prozradil cenu. Byla příliš praktická, než aby něco takového promarnila.

Zavřel jsem oči a přál si, aby tu byla se mnou – nejen kvůli sexu, ale kvůli její uklidňující přítomnosti. Vzhledem k tomu, že je nebezpečné scházet se i odpoledne, v dohledné době spolu asi nebudeme moct strávit noc, což je hrozná škoda. Roz-

hodně bych spal líp, kdyby ležela vedle mě. Rozčilovalo mě to, protože jsem byl opravdu unavený, ale moje mysl se nedokázala uklidnit.

Usnul jsem asi až za hodinu a půl a po čtyřech hodinách spánku mě vzbudil budík. Zůstal jsem v posteli a nepřítomně zíral do stropu. Přemýšlel jsem, jestli bych nemohl zrušit schůzku se spolužačkou, se kterou mám společně pracovat na projektu. Co mě to napadlo? V sobotu v osm? Možná mám k šílenství blíž, než jsem se obával.

Aspoň že jsme se sešli v kavárně. Na rozdíl od své drahé polovičky nemám žádná omezení pro příjem kofeinu, a tak jsem si objednal tu největší kávu, jakou mi mohli udělat. Spolužačka mě s pobavením sledovala, když jsem se blížil k jejímu stolu.

„Nazdar, sluníčko. Ráda tě vidím takhle svěžího a připraveného začít nový den.“

Varovně jsem pozvedl ruku a posadil se. „Nech toho. Budu potřebovat další kafe, než mi začneš připadat okouzující a vtipná.“

Zazubila se. „Taková jsem vždycky, ve dne v noci.“

S Rowenou Clarkovou jsme se potkali první den na hodině multimédií. Přisedl jsem si k ní a řekl: „Nevadí, když si přisednu? Myslím, že nejlepší způsob, jak se naučit něco o umění, je sedět vedle mistrovského kousku.“ Jsem sice zamilovaný, ale pořád jsem Adrian Ivaškov.

Rowena mě zpražila pohledem. „Pojďme si to vyjasnit. Víš, co máš za lubem. A mně se líbí holky, ne kluci. Takže pokud ti nevadí, že jednám na rovinu, měl bys ty svoje laciný balicí fráze a nagelovaný vlasy používat někde jinde. Nestuduju na téhle škole proto, abych se dávala dohromady s hezounky, jako jsi ty. Jsem tady proto, abych získala titul akademické malířky, pak řešila nejisté pracovní možnosti a po vyučování chodila na pivo.“

Přitáhl jsem si židli blíž ke stolu. „My dva si budeme rozumět.“

A opravdu jsem si rozuměli natolik, že jsme dali dohromady skupinový projekt na venkovní sochy. Museli jsme to brzy